

[Steincke.]

må det jo indrømmes, at det i praksis vil kunne blive meget vanskeligt at ramme de måske egentligt ansvarlige eller bagmænd.

Derimod er der enkelte af de foreslåede og altså nu i det høje folketing vedtagne ændringer, som i hvert fald jeg personlig, efter det i øjeblikket foreliggende, ikke forstår og ikke kan anbefale uden efter eventuelt i et udvalg at have modtaget nærmere oplysninger.

Det oprindelige lovforslags § 101 lød jo således — selvom justitsministeren har omtalt det, går jeg ud fra, at ikke alle medlemmer har lært det udenad —, og det er en bestemmelse, der er foreslået af 3 justitsministre:

„Stk. 1. Den, som med økonomisk støtte fra fremmed magt eller fra nogen, der handler i fremmed magts interesse, udgiver eller udbreder politisk skrift eller udøver politisk propagandavirksomhed uden offentlig at oplyse, at sådan støtte modtages eller vil blive modtaget, straffes med hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Oplysningen skal, forsåvidt angår skrifter, ske ved udtrykkelig tilkendegivelse i hvert skrift og iøvrigt på tydelig måde i forbindelse med hvert enkelt propagandaforetagende.“

Denne bestemmelse foreslås af folketingsudvalget likvideret med følgende kortfattede begrundelse:

„Udvalget har ment, at den foreslåede § 101 næppe ville være et effektivt værn overfor propaganda, og at bestemmelsens virkninger ville være meget usikre. Bestemmelsen foreslås derfor slettet.“

Jeg har naturligvis med vanlig energi kulegravet folketingets forhandling herom, derunder også den højtærede justitsministers udtalelser på sp. 3222 — et relativt varmtfølt forsvar for lovreglen, der indgående har været drøftet ved det seneste møde i de nordiske kriminalistforeninger, og som, det er allerede nævnt af ministeren, man ikke i Sverige har haft større betænkelighed ved at acceptere.

Ganske vist har jeg også lagt mærke til andre udtalelser i folketinget, bl. a. den begejstring, med hvilken den radikale ordfører, Johs. Christiansen, hilser denne paragrafs dødelige afgang. Men han overbeviser mig ikke. Særlig da den højtærede justitsminister kun tiltræder paragraffens forsvinden med sorg og med en meget omdiskuteret tilføjelse, der lyder således:

„Jeg vil dog gerne tilføje, at jeg ikke derved mener, at man i en given situation, hvis forholdene skulle udvikle sig til det værre, kan undvære bestemmelser til

værn mod en statsfarlig propaganda, men der er så ikke andet for at gøre end da at tage spørgsmålet op påny.“

For mig at se foreligger situationen netop nu, da disse forskellige problemer endeligt skulle have deres løsning, og jeg vil derfor gerne, i hvert fald i udvalget, have lidt fyldigere oplysning om den virkelige motivering for dette ændringsforslag og for den højtærede justitsministers vaklen.

Må jeg dernæst nævne ændringsforslag nr. 28 om en ændret affattelse af konfiskationsbestemmelsen i § 118 b, stk. 1. Jeg har i og for sig ikke noget imod ændringsforslaget som sådant og kan tiltræde de udtalelser i så henseende, som den højtærede justitsminister fremsatte før, men jeg tvivler om, hvorvidt udvalgets ordfører i folketinget, hr. Lorentzen, alligevel ikke har ret, når han sp. 3172 hævder, at formuekonfiskation som strafart er ukendt i dansk ret, bortset fra hvad han kalder et midlertidigt tilbagefald ved straffelovstillægget. Også det vil jeg derfor gerne tale om i udvalget, særlig da den højtærede justitsminister jo selv synes at have sine tvivl om en sådan bestemmelses principielle forsvarlighed.

Endelig kan jeg heller ikke forstå, hvordan man har kunnet blive enig om den nye formulering af § 129 a, som jeg måske tør dvæle lidt ved, da jeg allerede som justitsminister i slutningen af 30'erne havde adskilligt besvær med en tilsvarende bestemmelse, som man jo altid har, hvis en straffelov kommer til at berøre pressen eller blot dennes outsiders.

Mit forslag til § 129 a, stk. 2, og den højtærede justitsministers forslag til samme bestemmelse lød jo således:

„På samme måde straffes den, der bevidst usandfærdigt offentlig tillægger regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling, som den ikke har foretaget, eller bevidst usandfærdigt giver en vildledende fremstilling af de omstændigheder, hvorunder den har handlet.“

Efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 29 i folketinget indskrænkes denne bestemmelse til kun at gælde de nævnte handlinger, hvis forbyderen derved skader landets interesser i forhold til udlandet, og bestemmelsen om straf for den, der bevidst usandfærdigt giver en vildledende fremstilling af de omstændigheder, hvorunder de nævnte myndigheder har handlet, er ganske udeladt.

Med indtil nysgerrighed grænsende interesse greb jeg folketingsudvalgets betænkning for at se, hvorledes man i disse tilfælde ville begrunde den bevidst løgnagtiges straffrihed,